

Kraljica miru. — Uršulinke, Ljubljana

B-O-G-O-L-J-U-B

DOBRE KNJIGE

Misijonska predavanja. — Izdala Duhovniška misijonska zveza. Knjiga je predvsem namenjena duhovnikom, a jo bo vsak prijatelj misijonov bral z velikim zanimanjem. Knjiga obravnava na 211 straneh tale poglavja: Stanje misijonstva pred sedanjo vojsko; Sodobno misijonstvo in sodobni misijonar; Misijonske smernice zadnjih papežev; Utemeljitev misijonske dolžnosti; Duhovnik in misijoni; Družba sv. Petra za vzgojo domače duhovščine v misijonskih deželah; Katoliška akcija in misijoni; Vsi verniki za vse vernike; Misijonska propaganda; Misijonstvo v šoli; Izobraženstvo in misijoni; Slovenska misijonska zgodovina; Slovenski misijonarji in misijonarke ter naša skrb zanje; Ureditev misijonskega dela v škofiji; Izvajanja misijonskega programa v župniji. Knjigo zelo priporočamo.

Duhovni koledarček je dragocen, četudi pretresljiv spomin na žrtve v času, ko so tolovaji po naši slovenski

domovini morili poštene krščanske ljudi. Izšel je v rakovniški zbirki št. 239-240. Sestavil ga je župnik Gregor Mali. Poleg koledarskih podatkov z razpredelbo za vpisovanje prošenj za beatifikacijo škofa Baraga, žrtev in molitev, je v knjižici opisanih 31 slovenskih mučencev s slikami. »V tem skromnem šopku palm naj bodo počeščeni vsi tisoči in tisoči naših brezimnih mučencev, ki so padli na polju slave za vero in dom!«

Razpravo o Fatimi. Vsem, tudi inteligentom, ki o Fatimi še niso poučeni, pa hočejo o teh dogodkih brati bolj znanstveno, apologetično razpravo, priporočamo, naj si preskrbe ali izposodi jo revijo »Bogoslovni vestnik«, l. 1943, izdala Bogoslovna akademija v Ljubljani.

Tam se bodo dodobra poučili o verodostojnosti fatimskih dogodkov iz temeljite razprave »Fatimska prikazovanja«, spisal vseučiliški prof. dr. V. Fajdiga, str. 172 do 206.

Prav bi bilo, če bi se oskrbel ponatis v posebni brošuri!

»Hvalite, otroci, Gospoda!« Osem cerkvenih pesmi za dva otroška glasova z orglami zložil dr. Franc Ksaver Lukman. Pesmi so blagoslovne, dve Marijini, k angelu varuhu in sv. Alojziju. Pristrčni napevi, preprosti, prvi in drugi glas skoraj vedno v tercah in sekstah, obseg večinoma od e do c, v vseh osmih pesmih se petkrat povzpne do es, enkrat do e. Pesmi so porabne ne samo za otroke, temveč tudi za ženske glasove in ljudsko petje. Naprodaj v Ljudski knjigarni po 10 lir.

Laetentur coeli — Veseli se nebo. Ofertorij za polnočno mašo. Zložil Fr. Kimovec. Gibčna, živa, božično navdahnjena skladba, ki na mešani zbor ne stavi prevelikih zahtev. Ker je podloženo tudi slovensko besedilo, je mogoče skladbo uporabljati v vsej božični dobi pri vsaki maši. Naprodaj v Ljudski knjigarni po 2.50 lir, pri skladatelju po 1.90.

Podobo brezjanske Marije

ki je najlepši okras za družinske sobe in pisarne

je v krasni izdelavi, v trobarvnem bakrotisku, tiskala Ljudska tiskarna. Prelepa podoba varuhinje slovenskega naroda je izdana v velikosti 72 × 50 cm (slika sama 56 × 43 cm) in stane 50,- L, nalopljena na karton 60,- L. Lahko jo dobite tudi v elegantno izdelanih okvirjih. Cena podobi z okvirjem je po izbiri: 200,-, 230,-, 250,-, 300,- in 350,- Lir.

Dobite jo pri založnici:
LJUDSKI KNJIGARNI
V LJUBLJANI Pred škofijo št. 5
Miklošičeva c. 5

Kraljica

MIRU

*Sredi Ljubljane med vami kraljujem,
Kraljica miru, milostna Mati;
v moji mogočni, brezmadežni roki
miru pravičnega ključi so zlati.
Kjer moja ljubezen odpira,
Bog ne ovira.*

*Dve stoletji med vami prebivam ...
Ali poznate tihi moj dom
v lepem svetišču presvete Trojice?
Pridite k meni, rešila vas bom.
V mojih rokah je konec gorja,
je mir sveta.*

*Mati, prihajamo! Naši domovi
tebi naj bodo vsi posvečeni;
naša ognjišča, naše družine
z rožnim vencem svojim okleni!
V svoje Srce naš narod zapri,
varuj, reši ga ti!*

*Kličemo, prosimo v stiski veliki,
o ne zavrzi prošenj rodu,
ki je ves tvoj, ti Mati njegova,
bodi Slovencem Kraljica miru!
Srca zedini, jih spreobrni,
mir pravični nam vrni!*

M. Elizabeta, O. S. U.

Ne bom opisoval, koliko sijajnih mož in fantov je bilo pobitih, koliko slovenske krvi je bilo prelite, kolikim družinam uničeno vse imetje, koliko nepopravljive škode je bilo narodu narejene, še manj bi mogel opisati vso grozo, ki so jo duše pretrpele, vso žalost, ki je toliko src napolnila, da se je iz njih razlila v vsa srca, ki so zmožna sočustvovanja z nesrečo bližnjega.

Kdo je vas, dragi verniki, pahnil v to nesrečo, ki je tako velika, da narodu že grozi naravnost pogin? To je storil največji in najnevarnejši sovražnik krščanskih narodov: **b r e z b o ž n i k o m u n i z e m**, ki je pri nas z narodnimi gesli mnoge prevaral in se pod krinko osvobodilne fronte in narodne osvobodilne vojske skuša polastiti oblasti, da bi do konca dovršil svojo krvavo revolucijo in družbo po brezbožnih načelih uredil, kakor je to storil povsod, kjer je mogel priti vsaj začasno do oblasti. On je glavni krivec vsega gorja, ki ga je povzročil ali sam naravnost, ali pa ga je posredno izzval.

(Iz Pastirskega lista ljubljanskega škofa od 30. nov. 1943.)

STRAŠNA SKRIVNOST

V zadnji okrožnici papeža Pija XII. o mističnem telesu Kristusovem beremo naslednje besede: »Strašna skrivnost, ki je nikdar dovolj ne premišljujemo: da namreč zavisi rešitev mnogih od molitev in prostovoljnih, v ta namen sprejetih odpovedi udov mističnega telesa Kristusovega in pa od pomoči pastirjev in vernikov, posebno družinskih očetov in mater, ki jo morajo nuditi za sodelovanje z našim božjim Zveličarjem.«

25. febr.: Sv. Valburga. Jurij Šubic. Smlednik.

»Nikdar dovolj ne premišljujemo« ... Nikdar dovolj ne premišljujemo, da Bog daje milosti in rešuje duše po Jezusu Kristusu, po njegovi človeški naravi, torej tudi po njegovem skrivnostnem telesu, ki je Cerkev. Ker pa smo vsi verniki udje tega skrivnostnega telesa Jezusovega, je jasno, da Bog daje milosti in rešuje duše tudi po nas, da mi torej sodelujemo z našim božjim Zveličarjem pri reševanju duš, da mi tako rekoč Jezusu pomagamo in da je od naših molitev in žrtev odvisna rešitev mnogih duš.

Kdor torej ne moli za grešnike, kdor se zanje nič ne žrtvuje, temveč moli samo za svoje dušne in telesne potrebe, ta ne vrši krščanskih dolžnosti, ta ni dober ud Jezusovega skrivnostnega telesa, pa naj bo njegova tako zvana pobožnost še tako velika.

Ta dolžnost zadeva prav vse vernike. Prav posebno pa duhovnike, ki si jih je Jezus izbral kot odličnejše delovne ude svojega skrivnostnega telesa, in pa starše, ki jih je Bog z zakramentom sv. zakona poklical in posvetil, da skrbijo za množitev in rast Jezusovega skrivnostnega telesa. Strašna odgovornost zadane starše, da Jezusov zakrament uporabljajo tako, da vodijo in vzgajajo (naravnost ali pa z zanemarjanjem svojih dolžnosti) otroke ne za Kristusovo, temveč za satanovo kraljestvo.

V luči gornjih papeževih besed nam je tudi razumljivo, zakaj naš višji pastir ponovno in ponovno poziva vernike k molitvi in pokori, zakaj nas vabi, da znova začenjamo s pobožnostjo petih prvih sobot na čast brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Saj je prav ta pobožnost namenjena spreobrnitvi grešnikov in zadoščevanju za grehe. Prav ta pobožnost je tista, po kateri naj mi vsi kot udje Jezusovega skrivnostnega telesa priključimo božjo milost nad mrtve ude Jezusove, s to pobožnostjo naj zlasti sodelujemo z našim božjim Zveličarjem pri odrešenju sveta.

Zato naj ne preslišimo klica našega nadpastirja. Ne odnehajmo od molitve in pokore. Zmağa je v vztrajnosti. Strašnih, vnebovpijočih grehov se je nabralo in se še nabira cela gora. S kratko molit-

vijo in enim samim spokornim delom te gore ne bomo pospravili. Temveč samo z vztrajnim, nenehnim trudom in naporom. Gorje nam, če bo satan vztrajnejši, kot bomo mi.

Komunizem je brezbožen že po svoji temeljni ideji ali zamisli, ki je materializem, to je naziranje, da obstoji samo snov, ni pa duha in nič duhovnega. Iz te svoje osnovne misli komunizem taji Boga, neumrljivo dušo, večno življenje po telesni smrti in odgovornost pred večnim Sodnikom, ki ga po njegovem nauku ni. Zaradi tega ne priznava božjih zapovedi in se jim ne pokori. Za komunista obstoji le to bedno minljivo življenje na zemlji, tu si skuša ustvariti raj, po smrti ga zanj ne bo. Četudi so doslej vsi poizkusili, napraviti na zemlji raj, klavrno spodleteli in morajo spodleteti, ker brez Boga raja ne more biti, vendar komunizem trdovratno trdi, da bo na zemlji raj, kadar bo s svojimi načrti popolnoma zmağal, a prav gotovo bo tedaj na zemlji nastal pravi pekel. Ker komunizem svojih načrtov ne more izvesti, dokler ljudje še verujejo v Boga in se zavedajo odgovornosti pred Bogom za svoja dejanja, zaradi tega vero in Cerkev preganja in jo skuša z vsemi sredstvi uničiti; vero imenuje opij za ljudstvo. Opij je sladak strup, ki človeka omami in ga zaziblje v sladke sanje, a mu jemlje moči in veselje za delo, tako, pravi komunizem, vera napolnjuje človeka z upanjem na lepše življenje po smrti in hromi njegovo delavnost, s katero bi si mogel že tu na zemlji ustvariti to, kar pričakuje v večnosti. Tako trdi komunizem, pa čeprav zgodovina in vsakdanja izkušnja prav narobe uči, da namreč vera v Boga in upanje na večnost človeka usposobi za največje žrtve in za junaško zvestobo v izpolnjevanju obče človeških in posebnih poklicnih dolžnosti.

(Iz Pastirskega lista ljubljanskega škofa od 30. nov. 1943.)

Katoliški mladini katoliške šole in katoliških učiteljev

Priznano dejstvo je, da je pretežni del naše visokošolske in zlasti še naše srednješolske mladine zaplaval v zadnjih letih pod krinko narodnega osvobojenja v pogubne tokove brezbožnega boljševizma.

In kdo je tega kriv?

Ne motimo se, če trdimo, da poleg plitve domače verske vzgoje in zastrupljenega javnega mnenja predvsem mnogi profesorji, učitelji in sploh javni vzgojitelji. Le-ti so bili sami okuženi s komunističnimi idejami in tako so okužili z zgledom in dostikrat tudi z nauki slo-

vensko mladino. — Da! Tudi z nauki! Saj so ostale celo v šolskih učbenikih, ki jih je potrjevala najvišja svetna učna oblast v bivši Jugoslaviji, neznanstvene trditve, kot so: »Človeka ni ustvaril Bog, ampak človeški rod se je razvil iz opi-ce.« »Vera je v nasprotju z razumom in znanostjo, sploh je vera samo zadeva čustev in srca.« »Kristus ni učlovečeni Bog, marveč zgolj človek in celo varalica.« Poleg takih trditev so vsebovale šolske knjige mnoga potvorjena zgodovinska dejstva o delu papežev in katoliške Cerkve, in sicer na tak način, da

22. febr.: Stol sv. Petra. Janez Šubic. Sv. Volbenk, Poljane.

so učenci hočeš nočeš — morali zamrzeti in celo zasovražiti ne samo cerkvene predstavnike, marveč nauke krščanstva sploh. (Glej točne podatke v knjigi: Dr. Josip Srebrnič: Kuda to vodi? in njegov: Postni Pastirski list za l. 1938.)

Ob tem dejstvu je jasno, da moramo dobiti, če hočemo, da pride naša mladina zopet na pravo pot, verske katoliške šole in še bolj je potrebno, da dobimo zares verne katoliške učitelje.

Potrebna nam je verska katoliška šola. Nikakor ni zadosti, da

šola nudi mladini tudi verski pouk. Ni pravilno, če šola samo dve uri na teden govori o Bogu, če samo ena knjiga o njem pripoveduje, vse druge pa o njem molče. Nujno je potrebno, da ves šolski pouk in ustroj: učitelje, učne načrte in učbenike prešinja krščanski duh. Vsi šolski predmeti naj služijo spoznavanju Boga. V vseh predmetih so sledovi božji in te sledove mora učitelj pokazati otrokom ob vsakem predmetu. V verski šoli je izobrazba in vzgoja enotna, v vsem vzgojnem in šolskem delu vlada edinost in enaka usmerjenost, Kjer to manjka, kjer ta sveti dih ne prešinja in ne ogreva src učiteljev in učencev, tam se rado uresniči, kar je odkrito priznal neki laik, rekoč: »Če šola ni svetišče, je brlog.« (Primerjaj okrožnico Pija XI.: O krščanski vzgoji mladine.)

Naše geslo torej mora biti: Katoliško vzgojo za vso katoliško mladino v katoliških šolah. Za enotno versko katoliško šolo se moramo katoličani boriti, dokler je v duhu božjega zakona ne dosežemo in tako bodočemu rodu postavimo trdne temelje, za pravilno človeka vredno življenje.

V zahtevi take šole je pa nujno vključena potreba po globoko vernih katoliških učiteljih, ki bodo po mišljenju in življenju zgled svojim učencem. »Uspeh dobrih šol,« govori zopet papež Pij XI. (v omenjeni okrožnici), »je odvisen ne samo od njihovega dobrega ustroja, ampak v prvi vrsti od dobrih učiteljev. Ako so ti izvrstno pripravljene in je vsak v svoji stroki, ki jo uči, dobro poučen ter obdarovan z umskimi in srčnimi lastnostmi, ki jih zahteva od njih njihov vzvišeni poklic, potem kar gore od čiste in božje ljubezni do njim poverjenih otrok.«

In kaj naj storimo, da dobimo take učitelje?

Gotovo mora biti na prvem mestu tudi za ta veliki dar: **molitev**. Tudi tu velja, da vsak dober dar prihaja od zgoraj od Očeta luči. »Učiti namreč kako resnico, katero koli, se pravi dušo spravljati v pogovor z božjo Besedo, večnim vzorom vsake resnice. Pri tem mora pomagati Bog. Ločiti se od Boga, zaupati le v moč razuma, verjeti le človeškemu

izkustvu, se pravi bedasto se postaviti zase in za druge v tisoč nevarnosti. Prosimo torej na splošno za vse, ki poučujejo, da se izognejo ogabni težnji modernega duha, ki bi rad naredil iz človeških znanosti posebno kraljestvo v svetu resnice, ki je ena sama celota« (Monsabré: Premišljevanje o sv. rožnem vencu). Saj nam molitev za dobre učitelje priporoča sveta Cerkev sama. Ko namreč papež Pij XI. v omenjeni okrožnici zelo pohvalno govori o dobrih učiteljih, potem dostavlja: »Tudi zanje veljajo besede božjega Učenika: Žetev je velika, delavcev pa malo. (Mt 9, 37.) Zato prosimo Gospoda žetve, naj nam pošlje na polje krščanske vzgoje še mnogo takih delavcev; njih vzgoja mora biti dušnim pastirjem in vrhovnim predstojnikom cerkvenih redov kar najbolj pri srcu.« Kakor nam je torej potrebna molitev, da dobimo duhovnikov po Srcu Jezusovem, prav tako nam je potrebna v sedanjih razmerah molitev za dobre učitelje in vzgojitelje.

Treba bi bilo tudi pravočasno poskrbeti za pravo in dobro vzgojo bodočih učiteljev. Je pa z vzgojo učiteljskih poklicev podobno kot z vzgojo duhovniških poklicev. Dobri duhovniki prihajajo redno iz dobrih, globoko vernih družin. Vpliv vzorne krščanske matere se pozna pri duhovniku prek srednješolskega študija in semenišča tja do groba duhovnikovega. Tako bi morale tudi naše verne družine negovati učiteljske poklice. Verna mati, ki zasluti v svojem sinku ali hčerkici učiteljski poklic in vpliva na razvoj tega poklica z besedo in zgledom, more postati največja dobrotnica našemu narodu. — Zanimivo bi bilo zasledovati, iz kakšnih družin so prihajali med nas do sedaj zlasti ljudskošolski učitelji. Ni dvoma, da jih je mnogo izšlo iz globoko vernih kmečkih, uradniških in delavskih družin, še več pa jih je najbrž izšlo iz družin vaških magnatov ter mestnih in podeželskih krogov, ki pripadajo tako imenovani »jari« gospodi, kamor so že od nekdanj zahajali liberalni listi, zanašajoč v družine versko brezbriznost. Če je korenina gnila, sad drevesa ne more biti dober.

25. febr.: Sv. Matija. Janez Šubic. Sv. Volbenk, Poljane.

In kakor imamo za vzgojo duhovniških poklicev malo semenišče, tako bi morali imeti tudi katoliški vzgojni zavod za vzgojo katoliških učiteljev. Velik dobrotnik učiteljstva in naroda bi bil, ki bi priklical tak zavod v življenje. Dokler pa takega zavoda ni, nosijo veliko odgovornost pri vzgoji učiteljstva vzgojitelji na učiteljsišču in med njimi zlasti veroučitelji.

Dobrim učiteljem gre veliko spoštovanje, ki ga je naš narod vedno skazoval in ga mora skazovati

tudi v prihodnje, čeravno je tudi učiteljski stan v sedanjih razmerah mnogo kriv sedanje katastrofe slovenskega naroda. Biti učitelj je nekaj svetega, nekaj velikega. Saj izročajo Bog in starši učiteljem v uk in v vzgojo najdražje, kar imajo, to je svoje otroke. Učiteljski poklic je dar božji, ki nalaga seveda vsakemu učitelju tudi težko odgovornost in velike dolžnosti. Prav zato je učiteljski stan vsega spoštovanja vreden in učitelji sami so lahko ponosni na svoj poklic. S kakšnim spoštovanjem govori in piše vprav o učiteljskem poklicu znani veliki mladinoljub in prijatelj učiteljev,

ustanovitelj šolskih bratov sveti Janez de la Salle, rekoč: »Učitelji, ki vzgajajo mladino v duhu krščanstva, so sodelavci Jezusa Kristusa; oni opravljajo delo, ki je lastno angelom varuhom. Njih delo gre za dobrobit vere, družine in družbe. S tem, da jim je Bog izročil pouk mladine in vzgojo v duhu krščanstva, jim je podelil najčastnejšo službo... Za trud, ki ga posvečajo mladini, bodo uživali vso dolgo večnost veliko slavo. Zakaj čast, ki bo obdajala njihove učence, bo obsevala tudi nje same. — Nebo bo odmevalo hvale in slave njim, ki so jim pripomogli do večne slave.«

Molitveni nameni **v februarju**

Prezvzišeni g. škof je povabil vse slovenske družine, da se med zadostilno pobožnostjo nove vrste petih prvih sobot pripravijo na posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Zato bomo v tednu pred prvo soboto v februarju, to je od 30. jan. do 5. febr. molili,

da bi se slovenske družine posvetile brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

Mnogo slovenskih družin še nima razumevanja za vabilo Prezvzišenega. Predsodki in prazni izgovori jih odvrčajo od posvetitve. Osebno pridobivanje po družinah, podprto za milostjo božjo, bo odstranilo predsodke in zavrnilo izgovore. Koliko vzvišenega dela za člane Marijinih družb! Odločitev bo padla v prid posvetitve, ki bo rodila v družinah le toliko trajnih sadov, kolikor bo družina nanjo pripravljena. Kakor so se lansko leto pripravljale župnije na svoje posvetitve, tako se morajo letos pripravljati posamezne družine. Po dobri pripravi posvetitev ne bo le zunanji obred, ampak izraz družine, da naj v njej vlada Srce Marijino, in obenem poročstvo, da bo Srce Marijino družini varno zavetje.

Od 6. do 12. februarja:

Molimo za apostolskega duha.

Naš čas zahteva, da se vsi katoličani zavedamo nevarnosti, v kateri živimo,

da se s skupnimi močmi ustavimo razkristjanjevanju, upremo napadajočemu brezboštvu in se resno trudimo, da pripeljemo zašle na pravo pot.

Za dosego teh ciljev nam je potreben apostolski duh, ki mora nadomestiti v naših srcih dosedanjega duha sebičnosti, ki ne občuti odgovornosti za zvečičanje bližnjega in mu ni mar, da bi sodeloval s Cerkvijo pri reševanju duš.

Apostolski duh nas bo nagibal k vnetemu apostolskemu delu: k molitvi in žrtvi za druge, k dobremu zgledu, k opominjevanju in vsem drugim dejanjem, ki so potrebna, da pridobimo posameznike za življenje po veri in javnost, da se bo ravnala po Kristusovih načelih.

Apostolski duh, ki nam je v današnjih časih nujno potreben za uspešno apostolsko delo, je sad milosti. Izprosimo si ga sebi in drugim v goreči molitvi.

Od 13. do 19. februarja:

Molimo, da bi vdano prenašali trpljenje.

Trpljenje vsak dan narašča in z njim se manjša njega vdano prenašanje. Premnogokrat slišimo kletve, godrnjanje zoper Boga in celo bogokletja.

Današnje trpljenje je zadnji božji klic, da se vrnemo k Bogu. Ker nas niso več

ganile pridige in so naša srca ostala neobčutna za milost sv. maše in zakramentov, uporabljaj Bog sedaj trpljenje kot zadnje sredstvo, da nas spreobrne. Nesrečen, kdor zdravilno moč trpljenja zavrača in ga z nepotrpežljivostjo spreminja v strup, ki ga stori nepoboljšljivega.

V ponižni molitvi pred Najsvetejšim bomo vsaj malo doumeli načrte, ki jih ima Bog s trpljenjem, ki nas zadeva, in bomo obenem sebi in drugim izprosili tolažbo in moč za vdano prenašanje trpljenja. Čim vdaneje bomo trpljenje prenašali, tem prej ga bo konec, ker bo doseglo svoj namen: naše spreobrnjenje.

Od 20. do 26. februarja:

Molimo v zadoščenje za grehe.

Zadnji dnevi pred pričetkom resnega postnega časa naj bi nas nanj pripravili. V evangeliju 3. predpostne nedelje že slišimo Jezusovo napoved o trpljenju: »Glejte, v Jeruzalem gremo in spolnilo se bo nad Sinom človekovim vse, kar je pisano po prerokih. Izdan bo namreč nevernikom in ga bodo zasmehovali in z njim grdo ravnali in vanj pljuvali; in ga bodo bičali, ga bodo umorili, a tretji dan bo vstal.« (Lk 32—34.)

Svet ne misli v teh dneh na Jezusove besede, ampak se vdaja grešnemu razveseljevanju. Z grehom se pripravlja na postni čas in Jezusa zasmehuje, biča in križa.

Mi, ki ljubimo Jezusa, v teh dneh pomnožimo svojo zadostilno molitev. Prejemajmo zadostilno sv. obhajilo in molimo v zadoščenje pred izpostavljenim Najsvetejšim ob priliki štirideseturne pobožnosti, ki se prav v tem času opravlja v nekaterih cerkvah, n. pr. v ljubljanski stolnici.

So ljudje, ki vse črno vidijo in vzamejo vse od temne strani, kot jih najbolj boli. Pri meni je prav nasprotno. Povsod vidim le sončno plat. Če imam samo trpljenje, brez žarka, se pa tudi tega veselim.

Sv. Terezija Det. J.

3. febr.: Sv. Blaž. Jurij Šubic. Narodna galerija.

Poglavitni popolni odpustek, ki ga more dobiti vsakdo brez običajnih pogojev, je odpustek božje »ljubezni, ki vse pregrehe pokrije«.

(Preg 10, 12.)

Pridi, o Marija ...

(Gr. Mali)

A. Č.

Živahno.

mf

1. Son - ce v mo - jo du - šo si - je, če z me - noj Ma - ri - ja
2. Str - ma po - ta so živ - lje - nja, boj jih sprem - lja in vi -
3. O Ma - ri - ja, ve - dno bi - je za ne - sreč - ne ti sr -

cresc.

1. si, križ mi kro - no sre - če vi - je, če z me - noj ga no - siš
2. har, v mor - ju to - ne - mo trp - lje - nja, pol - ni zmo - te in pre -
3. ce, v te - bi u - pa - nje nam si - je, da mi - ni - lo bo gor -

Nežno.

1. ti. Pri - di, o Ma - ri - ja, k me - ni, no - si križ gor - ja z me -
2. var. O po - glej na nas mor - nar - je, tem - no pot nam raz - svet -
3. jé. Pro - si Je - zu - sa go - re - če, da nas sprej - me v sve - ti

Hitreje.

1. noj, v svo - je me sr - ce za - kle - ni, da o - trok bom več - no tvoj.
2. ljuj; pe - lji nas do več - ne zar - je, z na - mi, Ma - ti, se voj - skuj!
3. raj; tam ti spe - ve več - ne sre - če bo - mo pe - li ve - ko - maj.

MARIJINE DRUŽBE IN CERKVENO ŽIVLJENJE

Splošna pravila Marijinih kongregacij določajo: »Dober družbenik mora predvsem biti vzoren kristjan, s tem da svojo vero in življenje popolnoma uravnava po veri in običajih katoliške Cerkve: da hvali, kar ona hvali, zameta, kar ona zameta, v vseh stvareh misli, kar ona, in se nikdar ne sramuje ne v zasebnem, ne v javnem življenju delati kakor dober in poslušen sin tako svete matere.« (VI. pogl., št. 33.)

In teža duha: čutiti s Cerkvijo, so skušale naše Mar. družbe zanesti tudi v javno življenje, kar se jim je tudi kdaj pa kdaj v nemajhni meri posrečilo.

Mislimo na naše praznike in zlasti na največje Marijine praznike, ob katerih so se vršili po številnih župnijah tako veličastni sprejemi v Mar. družbo neredkokdaj vsaj v prvih letih prav pod vodstvom škofa dr. Jegliča ali sicer najbolj odličnega dostojanstvenika v škofiji. Zanimivo je brati opise in vtise takih sprejemov. Postavimo tu sem nekaj vrstic iz takega dopisa: »Prisrčen je bil sprejem Prezvzišenega. Junaški pozdrav Marijinega sina, bivšega vojaka, je prvi izrazil ono odločnost, s katero so se zatekli naši mladeniči pod zastavo Brezmadežne. Nad 120 mladeničev, bodočih Marijinih sinov, je iskreno in prisrčno pozdravilo nadpastirja, z njimi pa je bilo vse belo Marijinih hčera, ki so ravno tako iskreno in prisrčno pozdravile nadpastirja. Ob večerni bakladi je blestel iz zvonika napis: Metlika Jezusova po Mariji. Lepo je bilo že v soboto, kako lepo šele v nedeljo. Škof v slovesnem sprevodu v Cerkev. Med sveto mašo vsi pri svetem obhajilu iz škofove roke. Škof govori o velikem pomenu Mar. družbe za posameznike, družine, občine in narod. V srce je segla posvetitev, ki so jo mladeniči med sprejemom molili v čast Brezmadežni. — Vse je bilo tako ginljivo, da ni bilo v cerkvi suhega očesa, ne mrzlega srca. Starši so blagrovali svoje sinove, da jim je dal Bog dočakati tako lep in prisrčen dan, starejši ljudje so blagrovali novi čas, poprej neznan, ki bo napočil v našem kraju. — Splošen glas je bil: Tako lepo pri nas ni bilo še nikdar kot letos na belo nedeljo.« (Boğoljub 1913, str. 78.)

Mnogo so pripomogle Marijine družbe, da je zopet oživel pri javni službi božji ljudsko petje, ki tako blagodejno podpira pobožnost množic in

ZAPISKI

Kaj nas še čaka...? V cerkvenem govoru na Silvestrov večer je ljubljanski škof ob spominu na vse trpljenje, ki ga nam je prisodila božja neskončna Previdnost v preteklem letu, iznesel mnogo tolažilnih resnic, ki nas silijo, da se Bogu skazemo hvaležne.

Na prvi pogled se oprijemlje vernega človeka malodušje, ko premišluje, kako strahotno dobo doživljamo, ko gleda to divje opustošenje slovenske domovine. Snovna škoda, ki gre v stotine milijonov, bi se dala še oceniti in preredovati; ne da se pa pretehtati moralna škoda in ne zle posledice v verskem pogledu, ki jih je povzročil že doslej protibožni komunizem. Kako da je prišlo vse to zlo na nas, verne Slovence!? Saj smo imeli v domovini zadnja leta tako veličastne evharistične in druge verske manifestacije, saj smo se v minulemu letu po skrbni pripravi posvečali brezmadežnemu Srcu Marijinemu, saj smo opravljali pobožnost devetih prvih petkov in drugo pobožnost na čast brezmadežnemu Srcu Marijinemu za pomoč in rešitev ter v zadoščevanje za storjene krivice in pregrehe! Ali nas je Bog prezrl? Ali je bila vsa naša pobožnost in spokornost zaman?

Krivice bi delali Bogu, če bi to trdili. Saj smo poučeni o izdatnosti molitev in verskih vaj, če so opravljene tako, kakor se zahteva. Kdo more vedeti in prepoznati, koliko milosti so nam naklonile omenjene pobožnosti, ki bi jih brez molitve ne bili prejeli!

Ob hudih preskušanjih, ki nas pretresajo in jih božja pravičnost pošilja deloma za kazen, deloma zato, da nas očisti in daje priložnost za dobra dela, pa ne smemo misliti, da so to najhujše šibe, kar jih je svet kdaj skušal.

Če prebiramo zgodovino krščanstva, se prepričamo, da so verni kristjani večkrat preživljali enako hude čase, če ne še hujših kakor današnji Slovenci.

Sv. Ciprijan, mučeniški škof v Kartagini (Sev. Afrika), piše o svojem času in o takratnem osmem preganjanju kristjanov tako, kakor bi pisal, če bi živel danes med nami. Poleg tega je pa takrat izbruh-

nila še silna kuga, ki je neusmiljeno morila kristjane kakor drugoverce in pogane.

Sveti škof vprašuje tiste, ki so se morda zgledovali, češ zakaj do bri Bog tudi kristjane tako tepe: »Ali smo zato postali kristjani, da bi ušli šibi božji in bili obvarovani pred vsem hudim?!« Krščanstvo pač ni zavarovalnica zoper božje preskušnje; krščanstvo nas uči, da sprejemajmo v popolni vdanosti od Boga, kar nam prisodi njegova neskončna modrost: dobro in hudo, veselje in žalost, tolažbo in trpljenje.

Za vse, kar nam Bog prisodi, se moramo zahvaliti v zavesti, da je vse v naš prid, vsaj v večni blagor, če vse sprejemamo z voljo, ki je Bogu všeč. Če gledamo žrtve naših mladih junakov, ki so izkravali v bojih zoper lažnivi in brezbožni komunizem, nam je v tolažbo dejstvo, da jih je Bog poklical, ko so se z molitvijo rožnega venca in sveto spovedjo zgledno pripravili za pot v večnost. Vdano so položili svoje mlado življenje na žrtvenik domovine in se darovali Bogu, četudi bi še bili radi živel v delu za Cerkev in verno domovino. Hvala Bogu za milost lepe priprave! In če je kdo umrl nenadoma, smemo upati, da mu je dobrotljivi Bog dal milost popolnega kesanja in rešitve za nebesa, kar želimo tudi zapeljanim in zaslepljenim komunistom.

Kaj nas čaka v novem letu? Ali je čas naše preskušnje že izčrpan? Zaupajmo v božjo pomoč in rešitev, saj imamo v svoji sredi Marijo z Brezjij; saj jo tako goreče častimo in prosimo posredovanja. Lahko rečemo, da je Marija prav nas Ljubljance obvarovala hujših nesreč, ki bi bile lahko prišle nad nas.

Nova pobožnost petih prvih sobot na čast brezmadežnemu Srcu Marijinemu nas navdaja s trdnim zaupanjem, da nam bo Tolažnica žalostnih naklonjena, zlasti če se nam bodo v skupni pobožnosti prvih sobot pridružili tudi tisti, ki so bili doslej hladni in neobčutni.

C.

»Bela« Ljubljana? Mnogo lepega, dobrega in koristnega se začne v beli Ljubljani. Zadnje čase pa naši podeželski Slovenci ta častni pridevek »bela« (Ljubljana) zavračajo, češ, ves nesrečni komunizem, ki nam je uničil skromno blagostanje, pomoril tisoče najboljših, požgal domove, nas kot brezdomce

rodi na ta način svoj sad tudi v vsakodnevem praktičnem krščanskem življenju. — Ko je bil pokojni dr. Krek prvič pri slovenskih delavcih na Vestfalskem, je slišal, kako je med sveto mašo pela vsa nemška cerkev, in je dejal: »Kranjec je glasen samo v oštariji, v cerkvi si ne upa odpreti ust.« Cecilijino društvo v Ljubljani je v desetletjih veliko storilo za pravilno petje po cerkvah — toda za ljudsko petje se ni do najnovejšega časa nič skrbelo. Kolikor ga imamo, se je razvijalo — vsaj pred svetovno vojno — samo po sebi in to predvsem po Marijinih družbah in urah češčenja. Dobro je služila v tem oziru Marijinih družbam Ljudska pesmarica, ki je izšla že leta 1903. Iz nje so jemali besedilo za petje pri shodih in blagoslovih. Po njej je bil zopet prišel v znatni meri do veljave stari Rihar, ki je bil svojčas popolnoma utihnil po naših cerkvah (Bogoljub 1903, str. 56).

Trditi smemo, da so Marijine družbe znatno vplivale na cerkveno — versko življenje s svojimi romanji, dekanijskimi shodi in shodi še v večjem obsegu. Mnogobrojne procesije, v katerih niso nastopali samo slabotni pastirčki, marveč tudi krepki, postavni, zali fantje, ne samo postarne ženice, marveč tudi po večini cvet slovenskega ženstva, to je vzorna dekleta, tu in tam pri procesijah o velikí noči celo vojaki na dopustu s svetinjico Marijine družbe in z gorečo svečo v roki — mogočno ljudsko petje — slovesne svete maše in skupna sv. obhajila, številne zastave in zlasti še govorniki ne samo iz vrst duhovnikov, marveč tudi iz vrst kmečkih sinov, delavcev in inteligentov, vse to je močno budilo versko zavest med našim ljudstvom. Prav po teh shodih so dobile nov sijaj naše božje poti kakor Velesovo, Crngrob, Šmarna gora, Planinska gora na Notranjskem, Vipavski log, Homec, Slinovce pri Kostanjevici, Sv. Jošt nad Kranjem, Bled, Dobrova, Mekinje, Smrečje, Tri fare v Beli Krajini in še druge. Na teh postojankah je zlasti ob velikih praznikih Marijinih rasla nova ljubezen do Matere božje v srcih naše mladine. Kot nekaka paradna orožna vaja za Marijine družbe in s tem za javno krščansko pobudo pa so bili zlasti shodi Marijinih družb v velikem obsegu kot n. pr. shod Marijinih družb na Brezjah l. 1904., kjer je bilo navzočih samih mož in fantov do 8000. Podoben shod so imeli družbeniki leta 1905. v Križankah v Ljubljani in leta 1907. ob kronanju milostne podohe na Brezjah. Glavni namen pa tudi sad teh in podobnih shodov je bil, da bi zlasti možje in fantje premagali nesrečni strah pred ljudmi, za-

Jezus med učeniki. Beneška slika iz začetka 18. stol. Uršulinke, Ljubljana.

dobili več krščanskega poguma in svetega ponosa in bi tako pobožnost zopet prišla k časti tudi v javnosti. Očiten zgled družbenikov naj bi ojačil in privabil še druge na pot krščanske neustrašenosti.

Vpliv in nastop Marijinih družb na teh velikih shodih je bil velik, da je segal tudi v sosednje kronovine: na Štajersko, Primorsko in Koroško. Tako je marijanski shod na Brezjah l. 1904. vzbudil mnogoštevilne shode mladeničev na Štajerskem: prvi mladeniški shod na Koroškem in slovenski shod mož in fantov za Primorce na otoku Barbani in premnoge shode po posameznih dekanijah in okrajih bodisi samo za dekleta ali samo za moške, ali za vse vernike sploh. Posledica je bila, da so se kmalu ustanovile družbe posebej za mladeniče zlasti v Slovenskih goricah. Prva Marijina družba na slovenskem Koroškem pa je bila ustanovljena tudi že leta 1904, in sicer v podjunki dolini in prav tako tudi za može in fante v Trstu leta 1906. Člani teh Marijinih družb so bili po večini tudi udje novoustanovljenih izobraževalnih društev in tako so Marijine družbe neposredno in posredno budile in ohranjale narodnostno zavest obmejnih Slovencev.

pognal od rodne grude, — se je skotil v Ljubljani. Očitek ni brez podlage. V tem pogledu moramo priznati, da se prijemlje prej »bele« Ljubljane grd madež, ki se ga bo treba znebiti. To smo skušali deloma doseči že lani, saj smo se tudi Ljubljančani v častnem številu odzvali klicu svojega nadpastirja in vneto opravljali pobožnost prvih petkov na čast presv. Srcu Jezusovemu, prav tako novo pobožnost 5 prvih sobot na čast brezmadežnemu Srcu Marijinemu, da bi si izprosili mir in dosegli spravo z Bogom. Šmarnični govori so nas pripravljali na slovesno posvetitev prečistemu Srcu Marijinemu. Zadnji, spokorni teden majnika je bil še prav posebno določen za duhovno pripravo na to svečano posvetitev, ki se je izvršila nadvse slovesno, a resno in s pravim duhom. Spokorna procesija na Rakovnik ob udeležbi 25.000 vernikov nam ne bo zginila iz spomina. Da bi le tudi na dobre sklepe ne pozabili.

Če je Ljubljana gnezdišče tolovajev, ki so se razkropili po deželi in povzročili strašno gorje našim ljudem, je pa ista Ljubljana, ki se ne sme kar na splošno obdolžiti in očrniti, saj je plažo že skoraj vrgla iz sebe, opravljala tudi devetdnevne rojake, ki so v svoji strašni zmoti pripravljali prevrat in pokolje najboljših. Naj bi jih ljubi Bog razsvetlil in dal pravo spoznanje in milost pokore!

Ko gledamo v preteklo leto, moramo pohvalno omenjati tudi misijonsko gorečnost Ljubljane, saj se je zadnja misijonska nedelja tako obnesla, kakor še nikdar poprej. Zastavo pri tem prepородu nosi naše dijaštvo. Tudi mladinski misijonski dan (28. XII.) je pričel, da so vzgojitelji in veroučitelji zanesli misijonsko misel skoraj med vse šolske otroke.

Kako se je Ljubljana ogrela za dobrodelnost in za pomoč bednim, pregnanim, brezdomcem, ki jih je sprejela v svoje okrilje do 20.000, je znano iz časopisnih poročil. Na prvem mestu omenjamo škofijsko dobrodelno pisarno, ki posluje že poldrugo leto in je zbrala ter razdelila v denarju, obleki in drugih podporah že številne stotisoče.

Ne gre pa človeku v glavo, kako je mogoče, da se je dalo zbegati in zavesti v komunistične zablode toliko oseb iz takih ljubljanskih skupin in položajev, ki v njih za to ni bilo nobenega pravega poudarka. Drugega pri tej nesrečni be-

dariji ne moremo reči kot kar po kranjsko: »Treba jim je tega bilo!« Brez premisleka, brez razsodnosti, iz neke mladostne objestnosti, kakor da komunizem ni drugega kot neka moderna prikazen, so drveli med hostno drhal, kjer sedaj delajo pokoro. Če bi le bila prava pokora! Seveda so bili mesece in mesece, če ne leta in leta pod vplivom brezvestne agitacije, ki ima moč nad ljudmi brez temeljite krščanske odgoje in brez živega verskega udejstvovanja.

Med temi, ki so se »zaleteli«, je začuda veliko število takih, ki so bili v državnih in samoupravnih službah. Na novega leta dan smo brali v »Slovincu« celo vrsto takih, kruha sitih oseb, ki so zdaj ob vse, ker so jih kot hostnike zapodili iz služb. V dotičnem seznamu je bilo 15 oseb učiteljskega stanu, oziroma pripravnikov, 6 srednješolskih učiteljskih oseb, 13 oseb tehniške in inženjske stroke, 6 oseb sodnijske stroke, 4 zdravniki, 9 poštnih nastavljenec, 11 raznih uradnikov, 15 zvaničnikov, 3 gasilci, 4 delavski zaposlenci. Lahko rečemo, da so ti zaslepljenci storili nesrečne korake zaradi nenehne agitacije, ker so verjeli lažem brezvestnih ljudi in brali goljufive spise in številne varave okrožnice. Če kje, imamo tu očividni in svarilen zgled, kako usodne posledke imajo listi in spisi, ki jih označujemo z besedo »slabo berivo«.

Pretresljive številke. Strahotne slike bodo prišle na dan, ko se bo sestavljala zgodovina sedanje vojske in groznega vojskovanja. Iz nekega poročila, ki ga je dala kongregacija svetih obredov v Rimu, povzemamo, da je na žrtnem italijanskem bojišču med žrtvami iz vrst neoboroženih in nevojskujočih se ljudi tudi 1347 duhovnikov in redovnih oseb in to v času treh mesecev do oktobra 1943. Zajela jih je vojna vihra, zadelo orožje letalstva, artiljerije, pokopale in ubile podrtije in razvaline hiš in drugih poslopj. Mrtva sta tudi dva škofa, in sicer iz mesta Reggio di Calabria in iz mesta Campobasso (severovzhodno od Napolija).

Največ jih je bilo prizadetih v napolski nadškofiji, kjer je bilo mrtvih 381 duhovnikov.

Škoda, ki jo je povzročil vojni vihar na cerkvah in cerkvenih poslopjih po omenjenih pokrajinah, znaša po dosedanjih cenitvah nad 10 milijard lir. Ni čuda! Saj je po računu nekega strokovnjaka vsa

Ob tej priložnosti moramo omeniti, da so Marijine družbe povsod, kjer so bili voditelji na svojem mestu, dopolnjevale vsa druga društva, ker so v njih ohranjala dobrega duha in dajale vsemu delovanju pravo trdno podlago in zanesljivost.

Večkrat se sliši, da so naši ljudje, posebej mladina v novejšem času, zlasti odkar je izšel odlok o zgodnjem sv. obhajilu, v resnicah svete vere slabo poučeni. Tu in tam so skušale ravno Marijine družbe to vrzel nadomestiti. To dolžnost družbenikom posebej nalagajo splošna družbena pravila, rekoč: »Posebno delo ljubezni je pouk v krščanskem nauku« (III. pogl., str. 10). »V obeh družbah,« tako beremo v kroniki Marijinih družb v Stranjah, »smo ustanovili odsek za učenje in znanje krščanskega nauka. Članice tega odseka skrbe, da se njih mlajši bratje in sestre, ki še ne hodijo v šolo, pridno uče krščanskega nauka. Pa tudi same skrbe in gledajo, da v tem prepotrebem znanju napredujejo. Ravno tako se prizadevajo, da v nedeljah popoldne vse obiskujejo krščanski nauk. Pri velikonočnem izpraševanju se je to dobro čutilo. Pa tudi v šoli se pozna, kje ima Marijina družba svoje člane. To delo je gotovo apostolsko. Bog mu daj obilo blagoslova.« (Bogoljub 1928, str. 160.)

Zopet beremo v Bogoljubu: »Po velikonočnem izpraševanju so gospod duhovni voditelj rekli: 'Marijini otroci znajo dobro krščanski nauk!' Smo se ga pa res tudi učile že zaradi tega, ker je Bogoljub rekel, da Marijini otroci morajo biti prav dobro podkovani v katekizmu.« (Dopis iz Št. Jurija ob Taboru, Bogoljub 1908, str. 139.)

Zakaj? in zopet zakaj

Nič čudnega, če so ljudje zbegani, ko je prišlo na nas toliko gorjá, ko jih je toliko prav po Jobovo udarjenih, in se morda celo vernim trpinom izvije iz raztepane duše vzklik: »Ali smo to zaslužili?«

Kakor med prvo svetovno vojsko se dogaja tudi zdaj, da nekaterim ljubezen do Boga omrzne, da se vdajajo obupu, češ zakaj nas Bog ne usliši, saj se vendar toliko molitev opravlja. Najnevarneje so pa zašli taki, ki se jim maje vera in še druge pohušujejo, ko se drznejše bogokletno govoriti: »Če bi bil Bog, bi pa tega ne dopustil.«

Torej zakaj vse te strašne šibe, ki zadevajo tako kruto tudi naš mali narod?

Radi bi odgovorili kar moč kratko. Poskusimo.

Bog sam naj najprej odgovori, tisti Bog, ki je vseveden, neskončno moder, neskončno dobrotljiv in usmiljen, pa tudi neskončno pravičen. Takole nas poučuje:

»Moje misli niso misli vaše, tudi ne poti vaše poti moje, pravi Gospod. Kakor so višja nebesa od zemlje, tako so moje poti višje od poti vaših in misli moje od misli vaših.« (Iz 55, 50.)

Po svetem apostolu Pavlu nam je pa Bog isto resnico povedal takole: »O globočina bogastva in modrosti in vednosti božje! Kako nedoumljive so njegove sodbe in neizsledna njegova pota!« (Rimlj 11, 33.)

Poti vsemodrega Boga torej ne moremo umeti, njegovih naredb ne smemo po svoje presojati. Bogu očitati, da ne vlada prav, je velika in drzna pregreha.

Bog je neskončna pravica — in torej krivice storiti ne more.

Pravica ni umrla, neskončno pravični Bog še živi, prav tako njegova modrost, ki je tudi neskončna — in tudi njegovo usmiljenje, ki je prav tako neskončno.

Kako pa Bog neskončno pravičnost, neskončno ljubezen in usmiljenje zravnava, to pa moramo

Darovanje Gospodovo. Beneška slika iz začetka 18. stol. Uršulinke, Ljubljana.

škoda, ki so jo povzročili posredno ali neposredno komunisti in z njimi sodelujoča tovarišija samo v naši pokrajini, dosegla ogromno vsoto blizu treh milijard lir.

In kaj pravi vest k temu krivičnemu ropanju, uničevanju narodnega blaga po naši domovini? Kdo je odgovoren? Kdo je dolžan vso škodo poravnati? Kako kruto in kako neštetokrat je bila pogazena sedma božja zapoved, ki zahteva tudi svoje pravice! Strahotna in razburljiva vprašanja! Naj se zbudi vest vsaj tem, ki niso popolnoma zakrknjeni in so kakor koli sokrivi vsega tega razdejanja in odkodovanja nesrečnih, nedolžnih ljudi!

Ali smo za Fatimo res šele zdaj zvedeli? ... Tisti morda že, ki poznajo samo svetne in Cerkvi manj prijazne ali celo sovražne liste in časopise, ne vzamejo pa zlepa v roke ne verskega ne cerkvenega ne bogoslovnega lista. Če jim pa prileti na ušesa kaj takega, kar ima znak mimonaravnega ali nadnaravnega, pa po navadi malovernih in nevernih najrajši preslišijo, ker jim ne gre v račune površnega in grešnega življenja.

Kdor je bil že prejšnja leta prijatelj našega »Bogoljuba«, je imel priložnost večkrat brati o Fatimi, saj je sproti obveščal svoje bralce tudi o fatimskih čudovitostih.

Bolj obširno, točno in popolnoma v skladu z dejstvi je v »Bogoljubu« opisal fatimske dogodke in prikazovanja Matere božje l. 1930 prof. dr. Franc Jerè na str. 103 do 105.

Za uvod omenja vstajo, ki je izbruhnila na Portugalskem 3. oktobra 1910 in je imela namen popolnoma zatreti katoliško vero v deželi. Vstajo je vodil framasonski veliki mojster Magalhaes Lima. Ko so pregnali kralja Manuela II., so se koj lotili cerkvenih redov in verskih družb. Že 8. okt. nato so redovne osebe pregnali in samostane oropali. Škofe in duhovnike so preganjali, zapirali in nekatere tudi umorili. Odpravili so praznike, izrinili iz šol pouk krščanskega nauka, uvedli civilno poroko in razporoko...

Ljudstvo je silno trpelo. Zdi se, kakor da je hotela Mati božja nesrečno ljudstvo s svojim obiskom potolažiti in osrčiti. Verniki so to umeli in se z vsem srcem oklenili svoje nebeške Zaščitnice...

Iz Fatime je izšel prepoved celotne Portugalske, ki je danes naj-

bolj katoliška dežela, uživa mir in je obvarovana grozot vojne.

Fatima, češčenje brezmadežnega Srca Marijinega, združeno s pokoro in zadoščevanjem za grehe sveta — daje tudi nam zagotovilo zaželenega miru in sreče.

Marija pomagaj!

Kako spoštujejo svobodo vere in pravice Cerkve ter njenih zastopnikov — izkoreninjenci, ki se zbirajo v brlogih po hostah in »osvojujejo« ljudstvo s požigi, z ropi in pobijanjem, spričujejo podatki o krvavih zločinih na Hrvatskem, kjer so tolovaji pomorili že 40 duhovnikov in 5 redovnih oseb.

Iz naše srede

Apostolska beseda. V presrčnem, odločnem cerkvenem govoru je ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman na god sv. Nikolaja v stolnici pojasnil, zakaj je dolžan učiti vernike in jih prepričevati, da je komunizem največje zlo in najhujša nesreča za slovenski narod. Poudaril je:

»V to me sili ljubezen do vsega ljudstva, ljubezen, ki ima korenine v božji ljubezni. In ta ljubezen me sili, da dolžnost poučevanja vršim tudi tedaj, če bi moral še toliko trpeti. S svetim Pavlom ponovno zatrjujem: 'Jaz pa bom prav rad vse žrtvoval, tudi samega sebe popolnoma žrtvoval za vaše duše, tudi če bi me vi tem manj ljubili, čim bolj vas ljubim.' (2 Kor 12, 15.)

Z božjo pomočjo hočem in moram vztrajati na mestu, kamor me je Bog postavil. Naj pride tudi to, kar mi grozijo, naj me na kose razsekajo, ali pa, kar ljubljanske komunistke želijo, da me na Kongresnem trgu živega zažgo.

Klicati in učiti moram, da bi slovensko ljudstvo vsaj k pravi pravi pravi prišlo in se rešilo pogina ...»

Pa prav zdaj je umestno, da zopet opozorimo na posebnega priprošnjaka v tiskah: na sv. Juda Tadeja, kakor je hvale vredno, da so v ljubljanski stolnici oskrbeli večjo sliko tega svetega apostola, ki je bila po kratkem nagovoru stolnega dekana dr. Fr. Kimovca na predvečer godu sv. apostolov Simona in Juda Tadeja slovesno blagoslovljena. Sveti obred je izvršil generalni vikar prelat Nadrah.

prepustiti njegovi neskončni modrosti, ki je našemu razumu nedosegljiva.

Če slišimo in beremo, da je vojskino gorje kazni za greh, za hudobije sveta, in moremo in ne smemo ugovarjati. Ali nismo poprej večkrat ponavljali in slišali govoriti: »Tako ne more več iti naprej; nekaj mora nad svet priti.« Moderni svet je odpadal od Boga. Javno življenje tu in tam skoraj ni več hotelo poznati Boga. Za višjimi krogi so počasi capljali tudi nižji. Na stotisoče, milijone je bilo delavstva, ki se za Boga in njegovo Cerkev niso več brigali.

Grešili so ljudje vedno in veliko. Toda naravnost proti Bogu se niso dvigali, kakor to uvaja sedaj sovjetski brezbožni komunizem. To je strašna pregreha sedanjega časa in mnogoterih rodov.

Na jeziku vam je pa ugovor: Če Bog kaznuje hudobni svet zastran greha, zakaj pa tepe tiste, ki so pri vsem tem neprizadeti, nedolžni? In morda nedolžni še najbolj občutijo šibo božjo? ...

Ta ugovor je vreden pozornosti, dasi poučenemu človeku ne bo delal težav.

Najprej vprašanje: Kdo je pa pred Bogom nedolžen, pravičen? Kdo je brez greha?

Zamislimo se v tisti prizor, ko so farizeji pripeljali grešnico pred Jezusa in jo tožili. Radovedni so bili, kako jo bo sodil. Učenik jih je pa kratkotalo pozval, naj jo kar kamenjajo, če se imajo za pravične. Rekel je: »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo. Ko so pa to slišali, drug za drugim odhajali ven.« (Jan 8, 9.)

Če bi se danes ponovilo kaj podobnega, bi najbrž izid ne bil nič drugačnejši, saj v mnogih rečeh vsi vsak dan Boga žalimo.

Opozoriti je pa treba na celo vrsto grehov, ki so vanje kolikor toliko, včasih močno, zapleteni tudi tako imenovani »pravični« in »nedolžni«. V mislih imamo tu je grehe. Devet vrst jih našteva Katekizem. To so grehi, ki jih store drugi, deležni smo jih pa tudi mi, ker jih ne preprečujemo, ker ne svarimo, ker jih kakor koli odobrujemo, ker molčimo, ko bi morali karati, naznaniti krivce itd. Vpričo tebe izgovarja kdo grde ali bogokletne besede, širi nevarne zmote, pa molčiš in se ne ganeš, da bi kaj posvaril ali take stvari preprečil. — Ali: Tvoj znanec, sosed je naročen na nekrščanski list, časopis in pohujšljive knjige. Namesto da bi ga opozoril na nevarnost in grešnost, še sam jemlješ v roke tako berivo, ko te sosed opozori na kakšno posebnost. Ali meniš, da so tisti, ki take reči tiskajo, širijo, prodajajo, brez krivde?

Pa to je samo en primer med stotimi.

Vsi pravični in vsi, ki »po nedolžnem trpe«, naj se nekoliko razgledajo tudi nazaj v svojo preteklost in si sprašajo vest, pa bodo napravili pravično sodbo o svoji »pravičnosti«. Bog jim je vredno odpustil, ker so se spokorili in prejeli vredno svete zakramente. Tudi večna kazen jim je odpuščena; časne kazni za grehe prejšnjega življenja pa morda vse še ne. Pravičnost božja pa zahteva zadoščevanja tudi za vsakdanje napake.

Kadar Bog kaznuje cele narode, iz navedenega razloga navadno ne dela izjem, pa zna hudo obrniti v dobro. S trpljenjem, ki ga pošilja »pravičnim«, preprečuje tudi nove grehote, varuje grešnega zla, daje priložnost, da si množe zaslužnje za nebesa.

Sicer pa, kakor rečeno: »Moje misli niso vaše misli.« Te besede Gospodove imejmo pred očmi. In pa zavedajmo se, da je trpljenje, ki ga Bog pošilja, za nas, ki ne moremo pogledati v sklepe božje modrosti, »problem«, t. j. zagonetno in nerešeno vprašanje.

Ali ni Mati Jezusova najsvetejša in najčistejša med vsemi ljudmi, in vendar je toliko trpela, da jo sveta Cerkev časti kot Kraljico mučencev!

To vemo, da je edino pravo hudo in zlo — greh.

Mirno prepustimo vlado svetá Bogu. Tisti, ki so gorje povzročili, bodo dobili zaslužen kazen, tisti pa, ki po božjem pripuščanju »po nedolžnem« trpé, pa bodo prejeli táko plačilo, ki z njim vse zdanje trpljenje ni v nobeni primeri. Č.

K * R * A * L * J * I * C * I

presv. rožnega venca

(Iz zapuščine † Silvin Sardenka.)

Ako je sveti križ ljudski prapor, potem pa je sveti rožni venec ljudski brevir, zlasti še brevir slovenskega ljudstva. Na slovenski zemlji stoji vse polno dokazov za to. Ako niso to rožnovenske cerkve in kapele, so pa vsaj rožnovenski oltarji in kipi. Zapisniki premnogih župnij pričajo o bratovščini sv. rožnega venca, ki je bila in je še med našim ljudstvom razširjena. Kdo izmed nas še ni slišal o živih rožnih vencah, ki so ustanovljeni v naših krščanskih družinah? Ni še mnogo let od tega, odkar so bile tiste slovenske družine le redke izjeme, v katerih se ni molila skupna molitev sv. rožnega venca. Ob vratih ali ob svetem razpelu je visel molek, ki ga je na večer vzel gospodar v roke

Pri nas je šele »Bogoljub« l. 1934 (str. 248) opozoril, kako močno časte katoliški Nemci v Avstriji in tudi v »rajhu« tega svetega apostola kot pomočnika v posebnih stiskah, v težkih okolišnih. In prav danes nam je prisojenih toliko križev kakor še nikoli.

Kako da ima vprav Juda Tadej tako zaupanje? Apostol Tadej, brat Jakoba mlajšega, je bil po materini strani in tudi po strani sv. Jožefa Jezusov sorodnik. Njegova mati je bila Marija Kleofova, ki se v sv. pismu imenuje Marijina sorodnica.

Juda Tadej je skupaj rasel z Jezusom in pozneje postal njegov učenc in apostol.

V »Bogoljubu« l. 1934 sta natisnjeni tudi dve molitvi na čast sv. Judu Tadeju. Ena se začne takole: »O sveti Tadej, ti sorodnik Jezusa, Marije in Jožefa, ti slavni apostol in mučenec, ljubljenec presvete Trojice, bogat na čednostih in slaven zaradi svojih čudežev, ti hitri pomočnik teh, ki te kličejo, veliki zaščitnik teh, ki vate zapujajo, ti zvesti priprošnjik v težavnih zadevah. V svoji stiski se zatečem k tebi...«

Tudi Goriška. Pobožnost prvih sobot na čast brezmadežnemu Srcu Marijinemu je vpeljal nadškof Margotti tudi v goriški škofiji. Verniki so se z umevanjem odzvali povabilu. — Čujemo, da se slovenski jezik počasi zopet uveljavlja. Sredi decembra so imeli v Gorici (Kostanjevica) po dolgih letih zopet slovensko pridigo in slovensko petje pri službi božji. Odslej bo tam ob nedeljah in praznikih vselej ob devetih sv. maša s slovensko pridigo in slovenskim petjem. — Začela se je slovenska služba božja ob istem času tudi za vernike, ki hodijo v cerkev sv. Ignacija na Travniku v Gorici. Pouk krščanskega nauka za slovenske otroke bo v posameznih župnijah.

Cerkvena odredba. Ker je zveza dolenjskih župnij z Ljubljano še otežena, je ljubljanski škof podelil novomeškemu proštu g. K. Čerinu razna pooblastila in ga s tem postavil za generalnega vikarja. Dolenjskim duhovnikom je tako olajšano cerkveno poslovanje.

Za kanonika kolegiatnega kuratnega kapitlja v Novem mestu je imenovan **F r a n č i č** Janez, bivši župnik v Tunicah pri Kamniku.

Nastavitve v ljubljanski škofiji. Za pravega konzistorialnega svetnika je imenovan prelat dr. Al. Odar, univ. prof. v Ljubljani. — Za prefekta v duhovskem semenišču je nastavljen dr. L. Čepon, kaplan v Horjulu.

Kot župnijski upravitelji so imenovani gg.: Fortuna Franc za Trebnje, Križaj Janez iz St. Jerneja za Poljane pri Toplicah, Pogorelec Anton iz Fare o. K. za Kočevsko Reko, Ostronič Janez za Sinji vrh, Nuschej Leon iz krške škofije za Planino pri Črnomlju, p. Mirko Godina za Spodnji Log pri Kočevju.

Premeščeni so bili gg.: Erjavec Karel iz Hinj za beneficiata v Višnjo goro, Skvarča Ivan iz Mokronoga na Trebelno, Šivic Ludvik iz Dragatuša v Koprivnik pri Kočevju.

Nameščeni so bili kot kaplani novomašniki gg.: Brgant Val. v Toplicah, Ferdin Janez v Dragatušu, Gole Jožef v Mokronogu, Golob Peter v Mirni peči, Kastelic Fr. v St. Vidu nad Cerknico, Kern Fr. v Hinjah, Kmet Janez v Trzišču, Lavrič Ciril v Horjulu, Lokar Fr. v Kostanjevici, Perčič Jožef na Vrhnikih, Perčič Stanisl. v Trnovem (Ljubljana), Poldan Anton v Dobrepoljeh, Povše Leopold na Mirni, Seljak Vojnimir v Planini pri Rakeku, Slapšak Božidar v St. Jerneju, Sink Matija v Fari o. K., Škoda Melhior v Škocjanu pri Mokronogu, Zorman Viktor v Žužemberku.

V župniji Marijinega oznanjenja v Ljubljani je nastavljen kot kaplan p. Fortunat Zorman, na Viču pa p. Otokar Dernovšek.

Nesreča nas je strnila... Slovenski narod se je kočno vendarle združil v glasnem protestu zoper strahotni in brezbožni komunizem. Protestu bodo sledila tudi dejanja. Obsodba je huda, a pravična. V tolažbo nam je, da so spregledali tudi mnogi, ki so jih bile zaslepile lažne udrihne hinavske »osvobodilne fronte«. Sedaj je ta goljufiva fronta razgaljena in razkrinkana. Takale je tista njih »osvoboditev«:

200 požganih slovenskih vasi; nad 10.000 ožganih, porušenih slovenskih domov; prek 100 razdejanih šol, prav toliko prosvetnih in narodnih domov; 70 onečasenih cerkvá, med temi 16 požganih, ki pričajo o brezbožstvu komunistov; dalje okrog 10.000 raztepenih slovenskih družin; na tisoče ubogih

in je v skupni molitvi posvetil sebe in družino. V oktobru pa je družina vsaj enega izmed svojih članov pošiljala k skupni molitvi sv. rožnega venca v cerkev. Ali ni bila sladka tolažba, vsak večer se vračati iz cerkve z blagoslovom, z dvojnimi blagoslovom: pridobljenim po sv. rožnem vencu in Najsvetejšem? Ta blagoslova sta bila družini poročstvo za varnost nočnega pokoja in miru, da ga niso motili napadi hudobnega duha. Ti vsakovečerni molivci rožnega venca so bili izvoljena četa, ki je bila Mariji posebno draga, izvoljena tudi zato, ker jim je Marija izkazovala posebne milosti.

Ali v naših dneh so mnoge družine — v mestih že celo — prekinile to lepo in pobožno navado. In vendar je tako važno, da bi ta navada zlasti sedaj zopet zacvetela v naših družinah. Mnogim je seveda privatna molitev rožnega venca ljubša, ali Mariji je dražja skupna molitev rožnega venca. Iz tega vzroka je Cerkev predvsem vpeljala in upoštevala skupno molitev rožnega venca. Zakaj v skupni molitvi se dviga molitev tudi iz ust pravičnih in če nima pred Bogom moči molitev iz ust krivičnega, pa bo več veljala molitev iz ust nedolžnega.

Ni mirnejšega sredstva, ukoreniniti v družini češčenje Matere božje kakor skupna molitev rožnega venca. Spominjam se svojega pokojnega brata, ki je včasih pozno zvečer z dela prišel utrujen domov in vprašal: »Ali ste že molili rožni venec?« Tako se človek navadi na to molitev in ni prej miren, dokler je ne opravi. Težko je pozabiti na Marijo njemu, ki je bil v družini vaje vsak večer moliti rožni venec. Ako pa se v krščanskih družinah skupno ne molijo rožni venec, ga posamezni člani ne molijo sedaj, še manj pozneje v življenju. Skušnja uči, da je tako. Hvalevredne so tiste družine, ki jih vsak večer v skupni molitvi združuje rožni venec. Marija razgrne čez nje svoj materinski plašč in blagoslavlja njih duševne in telesne zadeve. Take družine so stebri ljudske pobožnosti in ljudskega blagostanja. Ali ne uvidite, kako važno, blažilno in koristno je v skupni molitvi častiti Kraljico rožnega venca?

Praviš: Pri nas bi radi vpeljali skupno molitev rožnega venca, a v naši družini živi oseba, ki je veri in molitvi sovražna. Res! Ni malo ljudi, ki bi raje Boga preklinjali, kakor Marijo častili. Tudi so družinski člani, na katere vpliva molitev tako kakor na hudobne duhove: zbesne in zbeže proč. Srce jim je tako zaslepljeno, ker sami ne molijo, tudi drugih ne morejo prenašati, kadar ti molijo. Za take moramo moliti. Usmi-

ljenje božje je neskončno; dokler jih Bog prenaša, še vedno se lahko spreobrnejo. Ako ne moreš skupno z drugimi moliti rožnega venca, pa ga moli sam, če ne moreš drugače pa sredi dela. Čeprav ga moliš sam, nisi sam. Armada molivcev rožnega venca je nepregledna. Postavljena je na afriških obrežjih, na azijskih stepah, v ameriškanskih gozdovih in na oceanskih otokih. Tam nosijo rožni venec na vratu in dražji jim je kakor Evropejcem zlate, srebrne in biserne ovratnice. Cerkev se veseli te rožnovenske armade, ki brani in zadržuje, da se povodenj zmot in hudobij ne razlije po vsem svetu. Dnevi, ki jih živimo, in glasovi, ki jih slišimo, so za vero žalostni. Ali ne bi k armadi molivcev rožnega venca hotela spadati tudi vaša družina, če ne vaša družina, vsaj ti.

Razlaga mašnih obredov in molitev

PROSNJA — ZBIRNA MOLITEV

Pax vobis — Mir vam bodi! kakor škofje in najvišji cerkveni dostojanstveniki (prelati) reko namesto Dominus vobiscum, je zelo stara navada. To je bil navaden pozdrav pri Judih in spominja na besede glorijske: Pax hominibus bonae voluntatis — Mir ljudem dobre volje. Vse nam da misliti, da so prva stoletja vsi duhovniki rekli Pax vobis. Taka je z več pontifikalnimi (škofovskimi) obredi. Tako so z manipulno (naročnikom), ki si ga dostojanstvenik natakne še le preden stopi na vrh k oltarju, nekda ravnali vsi duhovniki. Pozneje se jim je zdelo, da je bolj pripravno vzeti manipul v zakristiji; in ta navada je premagala staro, ki so jo prihranili samo dostojanstvenikom (škofom, prelatom).

Če je pa Pax vobis spomin na glorijsko, in se ta spev ni molil, ga je bilo treba nadomestiti z Dominus vobiscum.

Duhovnik mora med branjem prošnje roke razprostrti. S tem se drži starega načina molitve prvih kristjanov. Kakor je naš Gospod na križu molil z razprostrtimi rokami, tako so se prvi kristjani na Boga obračali z razprostrtimi rokami.

To navado prvih kristjanov so nam ohranile zlasti slike v katakombah (starokrščanskih podzemeljskih pokopališčih); molitev predstavljajo vedno tako. Zato tem slikam pravijo Orantes — orante — molivke — molivci. Prav tako se je iz prvih stoletij mnogo podrobnosti o molitvi ohranilo v spisih svetih očetov, ki bi se brez njih bilé nam za vedno zgubile.

sirot brez očeta in matere; nad 15.000 grobov najboljših mož in žená, fantov, deklet in otrok; 29 pomorjenih slovenskih narodnih duhovnikov in bogoslovcev; gorje begunstva v zimi in pomanjkanju.

Kdo more opisati in preceniti potoke solzá, ki so se potočile v dobi, ko je besnel satanski komunizem po naši lepi deželi!

Mera grozodejstev je narasla do vrhunca, zato so se končno dvignili voditelji vseh združenj, skupin in organizacij — kulturnih, gospodarskih in socialnih. Ti so kot zastopniki celotnega naroda slovenskega sestavili in objavili prav na s v e t i d a n oster in pravičen protest proti satanskemu komunizmu, ki ga je treba popolnoma iztrebiti.

Po božjih in človeških postavah smo dolžni na kakršen koli način sebe ohraniti. To nam narekuje ljubezen do naših družin in še v večji meri do našega naroda. Iztrebljati komunistično zlo, ki je najhujše in največje, se pravi: čuvati in varovati katoliško vero naših očetov, braniti Cerkev Kristusovo in ščititi sveta izročila.

Zgodovinska je spomenica, ki so jo s pozivom na neizprosno borbo proti komunizmu in proti vsem njegovim opornikom podpisali zastopniki javnih oblasti in važnih ustanov, dalje zastopniki inteligenčnih krogov do vseh vrst obrtništva in delavstva iz Ljubljane in podeželja. Med podpisanimi je zastopnikov občin, kmečkih ustanov in zadrug že 1300.

Spomenica, ki jo še vedno podpisujejo, je torej zares izraz volje narodove — in velika uteha vsem trpečim.

Ta volja do življenja, ta odločnost, ta izraz celokupnega naroda je poročstvo zmage. Temelj je položen, sklep storjen, borba skupna in odločna. Bog nam bo dal svojo pomoč po priprošnji Marije Pomočnice, ki vanjo zaupamo; zato bomo enodušno obnovili zadoščevalno pobožnost prvih 5 sobot na čast brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Marija pomagaj in se usmili raztepenega naroda, ki obljublja pobjoljšanje in pokoro!

Dobro s hudim poorniti — je satansko; hudo s hudim — je živalsko; dobro z dobrim poplačati — je človeško; hudo z dobrim nadomestiti — je krščansko, je junška čednost.

Odpustki za februar 1944

1. Torek: *Bl. Viridijana*, P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

2. Sreda, prva v m. Svecnica, P. o.: 1. čl. br. sv. R. T., kakor jutri; 2. čl. br. Naše Lj. G. v br. cerkvi; 3. čl. br. sv. r. v. danes ali v osminah; 4. čl. škaf, br. karm. M. b.; 5. tem, ki nosijo beli škapulir, če molijo za osvoboditev sužnjev; 6. članom Mar. družb; 7. članom Družbe kršč. družin; 8. čl. br. sv. Družine; 9. čl. br. za duše v vicah (ta dan ali v osminah); 10. čl. Družbe sv. Petra Kl., kakor 24. dan. — V. o. — P. o. tudi osebam, ki opravijo katero nabožno vajo n. št. sv. Jožefu, prejmejo sv. obh. in molijo po namenu sv. o.

3. Četrtek, prvi v m. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.

4. Petek, prvi v m.: *Sveti Jožef Leoniški*, P. o.: 1. vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost sv. S. J. in prej-

mejo spravno obh.; 2. čl. br. sv. R. T., kakor večeraj; 3. čl. br. sv. S. J.; 4. istim kakor prvi dan.

5. Sobota, prva v m.: *Sveti Peter Krstnik*, P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo n. št. Brezmadežni, da zadoščajo za njej storjena razžaljenja, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. očeta, P. o. istim kakor prvi dan.

6. Nedelja, prva v m. Čl. r. v. br. trije p. o.: 1. če v br. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izp. sv. R. T. — P. o.: 1. čl. bratovščine sv. S. J.; 2. tem, ki nosijo višnj. šk.

8. Torek: *Sv. Janez Matski*, P. o. čl. br. z belim škaf., če v br. ali žup. c. molijo za osvobođenje sužnjev.

15. Torek: *Bl. Andrej*, P. o. kakor prvi dan.

19. Sobota: *Sv. Konrad*, P. o. kakor prvi dan.

20. Nedelja - *petdesetnica*, pustna: Kjer je vpeljana tridnevno ali 40 urno čiščenje

zadnje predpostne dni, dobe p. o. pod navadnimi pogoji vsi verniki, ki obiščejo sv. R. T.

22. Torek: *Sv. Marjeta*, P. o. kakor prvi dan.

24. Četrtek: Prestopni dan.

25. Petek: *Sv. Matija*, P. o. čl. Družbe sv. Petra Kl., ako molijo za širj. sv. vere in p. n. sv. o.

27. Nedelja, zad. v m. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo r. v.

Zahvala. Najprisrčneje se zahvaljujem škofu Frideriku Baragu za po njem uslišane molitve. F. P.

Zahvaljujem se presvete-mu Srcu Jezusovemu, Brez-madežnemu spočetju in sveti Mali Tereziji za veliko pomoč pri operaciji. — Spruk Terezija. — Zahvaljujem se Brezmadežnemu Srcu Marijine-mu za veliko pomoč v težki zadevi. — Tončka Povše.

Nujno naročilo cenj. naročnikom! — V mnoge kraje že dalj časa pošiljamo naše časopise, toda naročnine ne prejemamo. Zato nujno prosimo vse cenj. naročnike, da blagovolijo vsak mesec sproti plačevati naročnino za naše liste pri župnih uradih ozir. pri naših zastopnikih, kjer zastopniki so. Kadar kdo potuje v Ljubljano ozir. v Novo mesto, naj zbrano naročnino izroči ali upravi v Ljubljani ozir. njeni podružnici v Novem mestu. Vsak si lahko misli, s kolikšnimi žrtvami je združeno izdajanje časopisov ter razpošiljanje po deželi, zato smo prepričani, da nam nihče ne zameri tega našega poziva, kajti če ne bomo redno vsak mesec prejeli tako zbrane naročnine, ne bomo mogli časopisov dalje pošiljati.

Uprava »Bogoljuba«.

P LJUDSKA OSOJILNICA

zadruga z neomejenim jamstvom, v lastni palači v Ljubljani, Miklošičeva 6, nasproti hotela „Union“

sprejema hranilne vloge v vsaki višini in jih najugodnejše obrestuje, daje posojila na vknjižbo in proti poroštvo. Posojilnica je bila ustanovljena 1895. leta

V LJUBLJANI